

respect pentru omul și cartea

CARMEN SUISSA

OCEAN HOUSE

I

**METEOR
PRESS**

Copyright © Carmen Suissa

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub orice formă sau prin orice mijloace, ori păstrată în vreo bază de date sau sistem de recuperare a acesteia, fără permisiunea anterioară, exprimată în scris, a autorului Carmen Suissa.

Cartea este o ficțiune. Toate personajele, organizațiile și evenimentele care apar în acest roman sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente reale, locale sau cu persoane în viață sau decedate este cu totul o coincidență.

Redactare: *Daniel-Adrian Olaru*

Tehnoredactare: *Mariana Răbîncă*

Coperta: *Luca Emil Cornel*

Ilustrație: *Manhattan, California, USA; sursa: shutterstock_1199853553*

METEOR PRESS

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

ISBN: 978-973-728-726-7

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României.

1

Tara Ford se urcă în decapotabila roșie, își scoase sandalele aurii cu tocuri subțiri și-și prinse părul blond venețian într-un coc mic. Se uită în oglinda retrovizoare și-și zâmbi mulțumită de cum arată. Era frumoasă, tânără și bogată... de fapt, familia ei era bogată, ea tocmai își pierduse slujba. Iarăși! Călcă pedala de accelerație și se îndreptă spre Brentwood, unde locuia împreună cu părinții și cele două surori. Își adora mama și tatăl, care erau răbdători și tandri, iar pe surorile ei, Brianna și Joy, le iubea, deși erau veșnic în dezacord și se certau des. În fond, se certau tot timpul, dar n-avea prea mare importanță, deoarece casa era mare și, dacă voiau, nu se întâlneau deloc. O luă la dreapta pe Empire Avenue, gândindu-se ce minciună să le toarne alor ei pentru pierderea serviciului. „Patronul mi-a făcut avansuri și...” Nu, nu, asta le-a spus cu două luni în urmă. „Un client beat mi-a atins posteriorul în timp ce îi serveam pizza...” Nuuu, și asta le-o spusese. Cum putea să le zică părinților ei că „împrumutase” o sută de dolari din casa de marcat a patronului și uitase să-i pună înapoi? Tatăl era un om de afaceri renumit, iar mama, o

adevărată doamnă. N-ar fi înțeles niciodată de ce ea a trebuit să „împrumute“ bani. Dar ce știa mama ei? Nu muncise niciodată și își petrecea timpul între evenimentele caritabile, Rodeo Drive și clubul de tenis din Beverly Hills. Studiase dreptul, însă nu practicasese niciodată. Era o femeie frumoasă și blândă, puțin cam superficială, dar soțul ei o adora și o răsfața de câte ori avea ocazia.

Era înconjurat de patru femei, se gândi Tara, inteligente, însă n-aveau nicio carieră, spre dezamăgirea lui. Sora ei mai mare, Joy, era proprietara unui bar din Melrose; urmase trei ani de medicină și, când colega și prietena ei cea mai bună a murit călcată de o mașină, a decis că viața era prea scurtă ca să o petreacă printre eprubete și în amfiteatre. În prezent, la treizeci și trei de ani, era celibatară și cu un credit acordat de o bancă, pe care și-l plătea singură. Refuzase ajutorul tatălui ei când își deschisese afacerea, vrând să-i arate că era capabilă să se descurce singură. Era deja suficient că nu dădea un ban pe chirie și mâncare.

Cealaltă soră a ei, Brianna, avea treizeci de ani, o diplomă de învățătoare în învățământul primar, o altă diplomă de asistentă de stomatologie și un soț, Brent, dentistul cu care lucra. Când o priveai pe Brianna, instinctiv te gândeai la un înger blond cu ochi blânzi, albaștri. Nu era.

Brent, cu care era căsătorită de opt ani, o adora. Înalt, brunet și veșnic binedispus, n-avea ochi decât pentru Bri, capricioasa lui soție care-l ducea de nas cum voia. Brianna îl iubea, însă nu atât cât se iubea pe ea.

Telefonul lui Tara sună și ea apasă pe butonul de pe bordul Mercedesului; vocea lui Joy răsuna tare în mașină,

dar Tara nu înțelegea nimic. Sora ei, cea mai calmă din familie, era isterică.

– E totul terminat! urlă aceasta. Am crezut că mai e o șansă...

„Iarăși a părăsit-o vreunul“, reflectă Tara plictisită. Sora ei era bună și generoasă, însă n-avea deloc noroc la bărbați.

– Despre ce vorbești? întrebă Tara liniștită, apoi chibzui, dându-și ochii peste cap: „Și eu sunt nebuna familiei“.

– Pe veci! S-au dus. Am crezut că o să se poată face ceva, dar până au ajuns la ei, s-au stins, răspunse plângând Joy.

– Ce s-a stins, Joy? Nu înțeleg nimic.

– N-a fost vina lor. Nici măcar n-am apucat să le spun că poate am întâlnit pe cineva care le-ar plăcea, adăugă ea plângând în continuare. Sau că am rupt în clasa a șaptea balansoarul din spatele casei.

Și totuși, despre ce naiba vorbea nebuna de Joy? Frazele incoerente îi zumzăiau în urechi, agasând-o, și o presimțire rea puse stăpânire pe ea.

– Și cum să-i spun Briannei? E atât de sensibilă, încât mi-e frică să nu i se întâmple ceva.

Oare nimeni din familia lor nu vedea cât de puternică și diabolică putea fi Brianna?

– Uite care-i treaba, Joy, dacă nu-mi zici exact despre ce e vorba, nu te pot ajuta nici pe tine, nici pe Bri, cameleonul familiei Ford.

– Despre ce familie vorbești? se tângui Joy. Chiar nu pricepi că părinții noștri au murit?

Respect Sora ei se înecă de plâns, continuând să îndruge vrute și nevrute. Lucruri pe care mintea Tarei nu le putea analiza.

– Ce ai spus? întrebă Tara și înghiți în sec, pe când totul în jurul ei începea să se prăbușească.

– Au avut un accident de mașină, hohoti Joy. N-a fost vina lor.

De parcă avea vreo importanță.

Tara, care tocmai ajunsese în Brentwood, trase pe dreapta și ieși în viteză din mașină, vomitând pe tranșafirii galbeni din fața unei case. Nu băuse decât un suc de pătrunjel cu kiwi, dar avea senzația că vărsa tone de lichid amarui.

– Alo, alo, răzbătu vocea lui Joy din mașină.

Tara se opri din vomitat și începu să tremure.

– Alo, alo, se auzi o voce care venea din casa cu tranșafiri galbeni, mai mult verzi în acel moment. Îmi distrugi toate florile.

Tara își duse mâinile la fruntea ușor bombată și-și șterse broboanele de sudoare rece, apoi îl privi pe tânărul care i se adresase.

– Mi-au ucis părinții!

„Ucis părinții! Ucis părinții!” urla nebunește o voce în mintea ei. Dar unde era locul acela blestemat? Unde s-a întâmplat tragedia? se gândi ea alergând spre mașină, apoi reluă conversația cu Joy, care parcă era un patefon stricat.

– Alo, Tara, mai ești? Tara!

– Sunt aici. Unde s-a întâmplat asta? întrebă Tara secătuită de puteri.

De ce? Cum? Avea multe întrebări inutile și toate începeau cu „De ce”, „Cum” și „Dacă”. Parcă mai avea vreo

importanță. Părinții lor erau morți. Pentru totdeauna! Fiindcă moartea era veșnică. Definitivă.

– În Venice. Celălalt șofer era drogat; fuma marijuana în timp ce conducea.

Bineînțeles că fuma, doar era în Venice, fir'ar el al naibii! medită Tara cu sufletul sfâșiat de tristețe și dor. Doamne, ce se va face fără ei? Îi văzuse cu câteva ore în urmă și deja îi era dor de ei. Cum puteau, oare, oamenii supraviețui după ce pierdeau pe cineva drag? Din păcate, surorile ei și cu ea vor descoperi asta singure. Nu trecuseră nici zece minute de când aflase și deja dorul o sfâșia. Se așeză pe bordură cu picioarele goale și începu să plângă. Conștientiză că în cei douăzeci și cinci de ani nu făcuse mare lucru pentru părinții ei, și ar fi fost atât de simplu să-i mulțumească. Tot ce ar fi trebuit să facă era să-și organizeze viața mai bine, nu să schimbe locurile de muncă la fiecare cinci minute. Tatăl ei suferise mult din cauza asta. Sau când aflase că ea era însărcinată cu un bărbat căsătorit. Soția acestuia le făcuse zile amare un an întreg. Iubitul ei căsătorit o părăsise pe Tara, însă soția acestuia, o femeie de treizeci și cinci de ani, o hărțuise până când Tara a fost obligată să se mute un an la New York pentru a scăpa de obsesia femeii. Raven cedase numai după ce-i înnebunise pe părinții Tarei și-l lăsase pe soțul ei fără un ban. Da, nu le adusese alor ei decât neazuri, iar în acel moment erau morți și ea nu se mai putea revanșa niciodată.

– Ești bine? o întrebă o tânără drăguță, cam de vârsta ei, aflată peste drum, pe care Tara o văzu doar după ce își ridică ochii. Pot să te ajut cu ceva?

– Părinții mei au murit.

Tânăra se apropie și se așează pe bordură lângă ea.

– Au murit fără să-mi spună dacă m-au iertat vreodată, continuă Tara plângând și ștergându-și nasul.

– Deseori oamenii mor fără să apuce să-ți spună acel „Te iubesc” sau „Te-am iertat”. Asta nu înseamnă că n-ar fi făcut-o dacă ar fi putut.

– Crezi? zise Tara și se uită plină de speranță la tânără, care încuviință.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta; sper din suflet să treci cât mai ușor peste asta, adăugă ea, apoi se ridică și îi dădu o carte de vizită. Trebuie neapărat să plec, însă dacă ai nevoie de ceva, te rog să mă cauți, rosti plină de bunăvoință tânăra, pe urmă o lăsă pe Tara cu gândurile și remușcărilor ei.

Mama ei o rugase de nenumărate ori să facă mai multe lucruri împreună, dar ea o refuzase; pusese întotdeauna pe primul loc prietenii, vacanțele în Utah cu vreun nou iubit sau weekendurile la casa lor din Hermosa Beach. Fuseseră cei mai de treabă părinți din lume, oare cum de nu văzuse asta? Iar în acel moment, când era prea târziu, de ce vedea? Soarta își bătea, oare, joc de ea? Plângea în hohote și, când cineva o atinse pe umăr, nici nu-și dădu seama. Bărbatul, la vreo treizeci și cinci de ani, se așează pe bordură lângă ea și o cuprinse după umeri, încercând să o consoleze. Privindu-l, Tara conștientiză că era stăpânul casei cu trandafirii galbeni.

– Au murit și au plecat neîmpăcați, din cauza mea, îi spuse ea.

El nu zicea nimic, doar asculta și consimțea. Nu era nimic de spus; doar ea trebuia să se descarce.

– Mama îmi propunea să mergem la teatru împreună sau la golf, la plajă sau mai știu eu unde. Și știi ce-i spuneam? întrebă ea plângând și privindu-l pe necunoscutul cu păr șaten și cei mai blânzi ochi din lume. Că nu mai aveam doisprezece ani, ci optsprezece. Apoi douăzeci și unu, douăzeci și cinci... iar acum e prea târziu și aș vrea să fac toate astea cu ea. Am refuzat-o mereu și nu știu de ce, pentru că era bună, frumoasă și deloc băgăreață. Mi-a respectat intimitatea întotdeauna și nu m-a deranjat niciodată cu nimic. Sunt un monstru, adăugă ea plângând în continuare. Un monstru umed și insensibil.

Se opri și se întoarse spre el, fără să-și dea seama cât de bine arăta bărbatul.

– Surorile mele mi-au atras mereu atenția că eram rece cu mama și că ea nu se înfură niciodată pe mine. Le-am replicat indiferentă că, dacă nu o făcea, era doar pentru că nu îi păsa de mine.

Își lăsă privirea în jos și vorbi apoi ca pentru sine:

– A plâns când m-a auzit, dar nu mi-a reproșat niciodată nimic. Doar m-a iubit, iar în schimb, am fugit. Și nu m-am oprit niciodată din tâmpeniile mele. Și atunci când o dădeam în bară și eram tristă sau debusolată, mă retrăgeam în locuri izolate, pe urmă mă amestecam în mulțime și nu știu care din astea două mă deprima mai mult, însă niciodată nu m-am gândit să merg la ea. La mama mea. I-am mințit mereu pe amândoi, rosti Tara cu sufletul sfâșiat de regrete. Aceeași dramă, doar scenele erau diferite. Același joc plictisitor care, așa cum credeam, putea deveni interesant dacă schimbam jucătorii. Toată viața mea am

mințit și am glumit pe seama tuturor. La cincisprezece ani era cool, la douăzeci și cinci, nu chiar atât de mult.

– Cred că ești prea severă cu tine însăși, spuse tânărul, și ea îl privi ca și cum îl știa de o viață. Mă cheamă Alex. Pe tine?

– Știai că prima paradă de Crăciun a avut loc în 1934 în Chicago?

El clătină din cap fără să spună nimic. Știa că ea nu aștepta un răspuns.

O tânără drăguță în șlapi albi, pantaloni scurți și cămașă din in albastră ieși din casa lui, îi făcu cu mâna și-i ură o viață minunată. Tara o privi pe fată, apoi pe el.

– E prietena ta ?

– Nu. M-a dat naibii de vreo trei ori și o dată mi-a spart o cană în cap, pe urmă a plecat și s-a mai întors doar după trei luni. Credea că o să-mi dea o lecție, dar nu m-am simțit deloc abandonat. Mai degrabă eliberat. E genul acela de persoană care ar vrea să se atașeze de cineva, numai că atașamentul o sperie.

– Am avut odată o relație bună, însă în final, l-am pierdut, preciză ea smulgând absentă un fir de iarbă. A pierde, asta mă definește.

– Ai pierdut. Și ce? Mulți oameni nu știu și altora nu le pasă.

Ea îl scrută.

– Cum ziceai că te cheamă?

– Alex, răspunse el privind-o cum se juca absentă cu firul de iarbă și observând că avea unghii frumoase, scurte, date cu oă albă mată. Pe tine?

– Tara. Tara cea atotputernică. Făceam greșeli și credeam că, dacă le recunoșteam, eram pe jumătate iertată. Am uitat de consecințe, răspunse ea ironic, apoi ridică din umeri cu amărăciune. Sunt răzbunătoare și lui Dumnezeu nu-i place. Cred că a decis să mă pedepsească.

– Dumnezeu nu e rău. Nu e vina ta că părinții tăi au murit. N-are nicio legătură cu faptul că ești vindicativă.

– Mi-am bătut joc deseori de iubirii mei, pe urmă plecau. Dar reveneau întotdeauna. Îi așteptam să facă primul pas. Și după aia îi pedepseam. Un monstru.

– Nu cred că ești atât de rea, Tara. Și îmi pare sincer rău pentru părinții tăi. Știu ce înseamnă asta; și tatăl meu a murit. Nu în urma vreunui accident, însă ce importanță mai are? Într-o zi, durerea se va estompa.

Ea clătină din cap în sensul că nu era de acord.

– Dar poate că până atunci ne vom cunoaște mai bine, Tara. Ce-ar fi să mergem în una dintre zile la un ceai și la o plimbare? Să povestim.

– Sună terapeutic.

– De multe ori funcționează, zise Alex privind prin coroana unui arbore.

Era trist și nu încerca să se ascundă.

– Toți avem nevoie de un prieten.

– Nu voi mai fi niciodată fericită, spuse ea șoptind, pe urmă își desfăcu cocul și-și lăsă părul de un blond arămiu să-i cadă pe ceafă.

Avea ochii verzi și o gură mare, senzuală, iar în afara cerceilor cu diamante și a unui Rolex, nu purta bijuterii.

— Pe cine crezi că mai interesează fericirea mea? Pe filosofi? Din păcate, nu sunt faimoasă. Mai îmi rămâne doar industria farmaceutică.

— *In omnia paratus*, spuse el. Adică „Gata pentru orice”.

— Fals. Nu suntem niciodată pregătiți pentru totul. Doar credem sau sperăm că suntem. Toată viața am crezut că știu ce vreau și de ce o fac, spuse ea mușcându-și buzele roșii. Eram așa de sigură.

— Și acum?

— Doar stau și privesc cum cei din jur avansează, dar eu sunt imobilă. Și nu pentru că nu pot să mă mișc, ci deoarece nu știu încotro să mă îndrept. Și de vreme ce ai mei nu mai trăiesc, sunt și mai pierdută.

Se ridică netezindu-și fusta cloșată albă, iar el observă că avea picioare lungi, bine desenate. „Probabil că trăiește în sala de sport”, se gândi bărbatul.

— Trebuie să plec, Alex. Am un coșmar care m-așteaptă și de care trebuie să mă ocup.

— Îți dau numărul meu de telefon. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Ea încuviință, își schimbă numerele și plecă fără niciun chef. Nimic bun nu o aștepta. Optimista incurabilă din ea murise odată cu părinții ei.

Lumea își lua la revedere, pe rând, de la surorile Ford.

„A fost o ceremonie frumoasă”, spuneau ei și Brianna îi privea uimită. Ce frază tâmpită pentru un eveniment tragic! Salonul se eliberă pe la ora șase după-amiaza, apoi

cele trei surori ieșiră în curtea din spatele casei. Erau epuizate în urma acelor zile de coșmar. Brent, soțul Briannei, apără cu o carafă cu un lichid galben, portocaliu și roșu, cu gheață și bucăți mari de portocale.

— Sper că ai pus alcool, zise soția lui.

Brianna părea o femeie vulnerabilă; când o priveai, aveai chef să o protejezi, să o iubești. În realitate, era o forță a naturii. Știa ce voia și nu ezita să ceară ce era al ei.

— Da, iubito, replică Brent, servindu-le pe toate trei.

Înalt, brunet și amabil, bărbatul era tot ce-și putea dori o femeie.

— Ce vom face acum? întrebă Tara întinzându-se pe sezlongul de lângă piscină.

La câțiva metri depărtare se afla un chioșc acoperit cu flori, unde deseori familia Ford lua masa, iar în partea stângă a curții mai era o casă mică pentru musafiri.

— Tot ce n-am făcut cât au fost ei în viață, răspunse Joy, cea mai mare dintre ele.

La treizeci și trei de ani era celibatară și știa că părinții și-ar fi dorit să fie „la casa ei”. Își dorea și ea asta, dar se pare că era atrasă doar de Mr. Wrong.

— Să le onorăm amintirea, adică să reușim în viață, adăugă ea.

Joy era cea mai înțeleaptă dintre ele. Era pasională și perseverentă și știa să se facă respectată, în primul rând respectându-i pe ceilalți. Era amuzantă, iar angajații ei o iubeau. Stinky Flower, cum se numea barul ei, avea cincisprezece angajați și toți îi erau fideli, fiindcă Joy era o patroană bună. Nu ezitase niciodată să-l ajute pe unul dintre ei când avusese probleme, iar zilele acelea, cele mai